

Baka István

SZERELMESVERS

Hóhullás-arcú Asszonyom
vetés-didergésem terítsd be!
Zuhogj, havazd fehér kötésed
föltépett rettegéseimre!

Mert fönn a hold gonosz vigyorgás,
s mint hülyék nyála csorg a fénye.
Reszketve bámulom — az Isten
belehülyült hát közönyébe?

Szójjél, Te Zivatar-szövőszék,
oly sűrű leplet, hogy ne lásson,
ki sorsom ellen megtagadtam
gyomként tenyészni a világon.

Dermessz meg, hogy szét ne omoljak!
Vagy vadvíz-üresség szemem
kötözd be, hogyha meg nem óvhatsz,
fehér kendőddel, Szerelem!

És jöjjön el a Te országod,
szenteltessék a Te neved ...
Mint kenyeret, törd meg halálom
s fald föl, hogy egy legyek Veled!

(Kortárs, 1974. 6. sz.
923. 1.)